

ΠΑΛΗΕΣ ΣΑΤΥΡΕΣ

Ο ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ

Τό κατωτέρω σατυρικόν ποιήμα δείχνει τόν τρόπο, μέ τόν όποιον εστιάριζαν πρό 60-70 έτών οι ποιηταί τους πολιτικούς.

Βουλευτήν εις τάς 'Αθήνας μ' έφερον ή έξουσία,
Ένω ούτε μέ γνωρίζει ή λαμπρά μου έπαρχία.
Παραγέμισαν τάς καλπας αί άρχαι, και διαφόρους,
Ζωντανούς και πεθαμένους, έβριλαν ώς ψηφοφόρους,
Κ' ήλθα ν' άντιπροσωπεύσω σ' την δημηγυριν του Γένους,
Ζωντανούς και πεθαμένους.

Τί λαμπρός, τί θεϊός τόπος, αί ώραιάι μάς 'Αθήναι!
Κόσμος, όμοι' οϊκίαί, φάνα, ό,τι θέληξ έδώ είναι!
Κόπτες, ράπτες, τας αίθούσας, προσκαλείσαι σ' τό παλάτι,
Σέ τιμούν μικροί, μεγάλοι, κι' όπωδότηποι' είσαι κἀνι,
Κι' αντιπροσωπεύεις τέλος σ' την δημηγυριν του Γένους
Ζωντανούς και πεθαμένους.

Είς τους Υπουργούς; ά ήλω κ' εις τον Βασιλέα πρώτον
Τον μισθόν μου ροκανίζω ήσυχαι και δίχως χροτόν,
'Η Κυβέρνησις τό Κράτος κυβερνά με τό κονδύλι,
'Σ την Βουλήν, ώ; όλοι, στέκω μέ τό Ν α ι' έγω σ' τά χείλην,
Κι' αντιπροσωπεύω ούτω σ' την δημηγυριν του Γένους,
Ζωντανούς και πεθαμένους.

Διά ένα Ν α ι, τί δόξα!... έχω φίλους τούς; μεγάλους,
Σ τά βασιλικά και δειπνα τρώγω, πίνω μέ τούς; άλλους;
Είς τα 'Υπουργεία όναι άνεβ'ίνο μέ άέρα,
Και διορισμοί; λαμβάνω πέντε, δέκα την ήμέρα!...
Κι' αντιπροσωπεύω ούτω σ' την δημηγυριν του Γένους
Ζωντανούς και πεθαμένους.

'Από τόν μισθόν μου μόλις έξοδεύω τάς τριάντα'
'Ένα σφάνιζικο πληρώνω, κ' έχω άφθονα τα παντα!
Τό γ κ ι ο υ β ε τ ι ο ι ου θα στώσω, μέ την πλόκα μου στοτάλαγι
Θα χορεύσω, και θα μενίη και ό Μούργος μου νά φράγι!
Τι θά πη! Παρουσιάζω σ' την δημηγυρι του Γένους
Ζωντανούς, και πεθαμένους.

Μά; καιτηγορεύ ό κόσμος, μά; καιτηγορεύ ό Τύπος,
'Ότι είμεθα του 'Εθνους ή αισχύνη και ό ύπότις,
Τήν κακή τους την ήμέρα και τα μαθρά τους; τά ούκα!
'Όλοι τό γνωρίζουν, είμαι μέσος στην Βουλήν ά ν τ ι κ α,
Κι' αντιπροσωπεύω πρώτος σ' την δημηγυριν του Γένους,
Ζωντανούς και πεθαμένους.

'Όταν μετά τρία έτη θενά έπιστρέψ' όπίσω,
Δέκα βώδια θ' αγοράσω και παλαιά θενά κίλισω,
Και εις ότους θενα λέγω μέρα νύχτα, πώ; σφειλούν,
Βουλευτήν εις τάς 'Αθήνας κ' έκ διατέρου να μέ στείλουν,
Ν' αντιπροσωπεύσω παλιν σ' την δημηγυριν του Γένους
Ζωντανούς και πεθαμένους.

(*Έμμετρα και πεζο)

Σοφ. Καρύδης

τίποτε άπο τη δικη τους. 'Απειθή όμο; οι γονεϊοι μου δέν ύποχω
ρούσαν στη γνώμη μου, πού την έλεγαν πα ι δ ι α ρ ι σ τ ι κ η,
τού; εδηλώσα πώ; δά θά μάθαινα τίποτε σ' εκείνο τό σχολείο, και
δυστυχώς έφράθησά τό λόγο μου.

Στού Βιμβρα δέν έκανα μ' εύχαρίστηση, πικά τά γυμνάσματα
της καλλιγραφίας, ειπαι αιθουλομουνα εύχαρίστηση να πειρώξω τό
δασκαλο. 'Ο Βιμβρας δέν μέ ύποχρεώνει να κρατά τετραδία, άλλα
κάθε φορά έσχιζε ένα κομμάτι χαρτί κι' άπινου σ' αιδό έγγραφω
τρεζί;—τέσσαρες γουμμής, τέ; όποιε; όδινε ν' αντιγράφω. Είχα
λοιπόν μέ τόσο μεγάλη εύκολία να μιμούμαι τό γραψίμο των άλλων,
ώστε, κόβοντας ένα κομμάτι χαρτί, ό τοιο μ' έκείνο του δα-
σκάλου, και χαράζοντας σ' αδια τό πανομοιότυπο του γραψίμου
τού, διασκεδάξα να βλέπω τό Βιμβρα να μην άνογνωρίζη πικά τό
πρωτότυπο. «Καλά, μου έλεγε, μέ ποιά είνε τό δικό μου;» Και
κράτούσε γιά δικό του εκείνο πού τό έδινα έγώ.

'Αυτό τό φυσικό δόρο, πολύτιμο στα χέρια ενός; άπατεώνα, δέ
μού χρησίμευε ύστερα πικά γι να προσενάω έκπληξη στους φίλους
και γνωρίμου; μου, κάθε φορά, πού στα γραψίματά μου, παρου-
σίαζα ποιε του ενός, ποτε του άλλουού τό γραψίμο.

'Αλλ' ά; γυμνώσαμε στα έντεκα ή δωδέκα μου χρόνια. Τότες στό
σπίτι του θεου μου είχα την τύχη να ιδώ τό Λάρδο Βύρωνα (6)
πού επήλκυσε έπει και κόμπισσε φορέ; είχα την τιμή να καθίσω στο
τραπέζι μαζί του. 'Ο θεός μου μία μέρα, πού δέν ήτιν έτοιμός
να τόν δεχθώ, μου άνάθεος να τόν παρακαλέσω να μηθ' στό σαλόνι
και να του κωμο συντηφοριά μέχρι πού νάρθηθ' ό ύιος. 'Ο Βύρων
όμο; δέν έδδελωσε να μηθ' εκεί άμέσως, μέ την πρόφραση πώ; οί
μπότες του ήτιν βρεγμένες και θά λέρωναν τό παπέτο (7). 'Ας
πειριτατήσωμε έδώ, έπε, μέχρι πού ν' έτοιμασθώ ό θεός; σας;. Και
τό ό,τι έπεριπατήσαμε λίγο στην είσοδο. (Ακολουθεί)

(6) 'Ο Βύρων ήρθε τό 1823 στη Σάχη της Κεφαλονιάς, έπειτα έβρισκε λίγο
στην 'Ηβελή κ' ύστερα γήρσε πάλι στην Κεφαλονιά κι' έβενε κυριώς στό Με-
ταξεία, όπου σόζεται άδρια και τό σπίτι, πού έβενε και σ' ένα λόφο μέ πύ-
ργα—πέρι τού Βύρωνος λέγεται και σήμερα—όπου συνήφιζε να κάθεται να
βλεπή τη δύση του ήλιου. 'Εκει έκαμα τό πρώο στρατιωτικό σόμα από 60 Σου-
λούτες μέ άρχιηγού τό Γιεννικά, τό Φωτομαζι, και τό Δρέαο, κι' άρχισε την
άλληλογραφία του μέ τό Μάρκο Μπότσαρη, Κολκοταφώνη και λοιπούς άρχι-
ηγούς της 'Επανάστασης.

(7) ΣΗΜ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ. 'Ο Βύρων έρχόταν πάντα καρβίλλα σ' άλογο,
ή σκάλα όμο; του σπιτιού ήταν ζεκιερη και τά σκιλιά γαμάτα νερό,δντας;βρεχε.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

(Γραίμενα γιά τό «Μπουκέτο»)

Φθινόπωρο σ' άγάπησα, πού τά θλιμμένα φύλλα
πέφτουν κι' άφίνουν τά κλαριά γυμνά γιά το χειμώνα,
—πού βιάζονται τά δειλιανά, κ' είνε τά ρόδι κ' μήλα,
κ' είνε τα βρόδια μόνα...

Και στέκω πάλι και ρωτώ:—ποιά μοίρα, και ποιά μόρα,
έκει πού μόνος έλαμνα στα βάθη τής; άβύσσου,
άνελπίδα κι' άκαίεπτα, να μ' έχει φέρεϊ τόρα,
ζητιάνο στην αυλή σου;...

Κι' δταν τό γιόμα χάνεται, κ' ή νύχτα κατεβαίνει,
και σιωπηλά, σαν τά βιβλία, τό φώς τής; μέρας κλείνει,
—νάροχημαι τόρα να έπαύτω μια ήσυχία χαμένη,
σά μία έλεημοσύνη...

Σ' άγάπησα φθινόπωρο, την ώρα πού τά φύλλα
πέφτουν κι' άφίνουν τά κλαριά, κ' είνε τα βρόδι μόνα.
Μ' άλήθεια να σ' άγάπησα—ή μήν είν' ή ανατριχίλα
του έρχόμενου χειμώνα;...

ΩΡΕΣ ΒΑΡΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΥΧΗ...

Είν' ώρες πού λυγίζει μέ μιάν άσροητη χαρά
κι' ώρες πάλι πού δίνουσι κατάκαρδα στη λύπη,
—και σέβουμαι τό θάνατο

φέρνω στό νού τό θάνατο γλυκά, κ' όχι σαν όλοι,
—σαν ένα πρσώ κι' άνώδυνα γαλήνιο περιβόλι:
ύιος ν' άνθούη τριαντάφυλλα...

Ν' άνθούη ύσω; τριαντάφυλλα, στον άχτρο τόν κήπο,
και ν' αναδύονται άπαλι, στό λυπημένο ύπνο,
μέ τά χλωιά τους πέταλα:

ρόδι λευκά και σιωπηλά, πιδ πνεύματα παρά άδη,
—πού ν' αναδύων άπαλι, μέσ' στον αλιόνο; ύπνο,
τά θλιβερά του; πέταλα...

Τόν ήςρα τόσο πολύ, προτού να ρθώ στη ζήση!
'Ίσω;—πού σ' έφέρει—σά βιβλία, μία νύχτα τελειωμένο,
—να ρθει και να μέ κλείσει!

ύιος να ρθή σαν άδερφό; με τ' αγαθό του χέρι,
να μέ κοιήση μαλακά, σαν άθος να μέ δρέψη,
—και κάπου να μέ φερη...

Είν' ώρες πού λυγίζει μέ μιάν άσροητη χαρά,
—και νιώθω μέσα μου φτερα ν' άλώνονται, φτερά!
Δέν έξρω πού μέ πάνε...

ΧΕΡΑΚΙΑ ΠΑΓΩΜΕΝΑ...

'Ηρθεσ' άπόψε να μέ β,εις
τρέμοντες, μέσ' στη μπόρα'
δόμε μου τά χεράκια σου
να τά ζεστάνω τόρα.

Τά πάγωσε ό κακός καιρός,
τι μουσκέψην ή μπόρα:
δόμε μου τά χεράκια σου
να τά ζεστάνω τόρα.

Χεράκια παγωμένα μου,
τρέμοντα, μέσ' στη μπόρα,
έλάτε να πυρώσωμε
ξανά μέσ' στα δικά μου.

Τόση φωτιά, τρελλή φωτιά
πού μ' έχει κάψει έμένα,
—θάν τη μοιράσωμε μαζί,
χεράκι άγάπημένα...

Ναπολέον Λαπαθιώτης

